

brug, der var aldeles ikke Tale om andet. Men hvis han virkelig vil det, bliver der ikke ret meget at ændre ved det Lovforslag, som her foreligger. Og naar det kun omfatter selvdøde og nødslagtede Dyr forekommer det mig stadig, at det kun drejer sig om et Minimum af de Fordringer, man paa Samfundets Vegne kan stille. Jeg haaber, at det ved Lovforslaget om Kødkontrol, som allerede er fremsat i dette høje Ting, skal lykkes at komme langt videre paa dette Kontrolomraade, end dette lille Lovforslag angiver.

Det var mig stadig mærkeligt at høre Ordføreren for Venstre. Nu var han naaet til at hævde, at dette Lovforslag fristede ikke til Aflevering, han syntes endogsaa, at der var mere Udsigt til, at man vilde selv uden Lovgivning sørge for det fornødne; at Loven med andre Ord skulde friste til Demonstrationer, altsaa fremkalde en unaturlig Modstand. Jeg kan ikke tro, dette er rigtigt, skønt man ganske vist har set Eksempler paa drastiske Demonstrationer og Protester mod en i og for sig naturlig Lov, som alle Partier paa Rigsdagen har været enige om at vedtage. Jeg skal saaledes minde om Kornloven af 1917. Det er et Faktum, at den blev vedtaget af alle Rigsdagens Partier; men ikke desto mindre blev der demonstreret ret kraftigt imod den baade med Økser og Skovle og Spader, og hvad det nu var. Jeg tror nu ikke, det gaar saa galt her; thi Befolkningen har jo dog fundet en saadan Tilstand som den, her foreslaas, naturlig allerede et Aar, uden at man har set store Artikler i Aгрarpressen derimod. Jeg tror heller ikke, det danske Landbrugs Eksistens — saaledes som det ærede 6te Medlem for Præstø Amt vilde give det Udseende af — hænger i saa tynd en Traad som et selvdødt Dyr; thi der er dog ikke her Tale om en Begivenhed, der rammer ethvert Landbrug hvert Aar. Set fra et økonomisk Synspunkt synes jeg ikke, at i Tider som de nuværende, Landbruget overhovedet kan være bekendt at tale om Bekostning og den Slags Ting ved Gennemførelsen af en saadan Lov.

Man synes at være enig om, at de hensynsløse fortjener at straffes — Gud bevares, der er ikke Tale om andet, de hensynsløse skal straffes! Men hvorledes skal man ramme de hensynsløse uden gennem en almindelig Lovbestemmelse? Det gad jeg dog nok vide! Det er altid for at ramme de hensynsløse og samvittighedsløse, man lovgiver. Hvis der ikke var saadanne Undtagelser, hvis der ikke var

brodne Kar i alle Lande, behøvede man overhovedet ikke at lovgive. Jeg tror ikke, nogen, heller ikke Landborepræsenterne, vil benægte, at Samvittighedsfuldheden ude paa Landet med Hensyn til Behandlingen af selvdøde og nødslagtede Dyr ikke er saa stor, som den burde være — lige saa lidt som den er det i Byerne, thi i den Hensende er Befolkningen ens. Der gaar adskillige Legender og muntre Historier, som jeg tager som Bevis for, at der er *noget* i den megen Tale om, hvor letsindigt man har anvendt sundhedsfarlige Levnedsmidler, særlig nødslagtede eller selvdøde Dyr.

Jeg skal nævne en saadan lille Historie — De kender den maaske —, den om Tjenestedrengen, der løb af sin Plads og kom hjem til sin Fader. Faderen siger saa til ham: Hvorfor løb du din Vej? Jo, for to Maaneder siden mistede vi en Griseso, og den fik vi noget at æde af med det samme, og Resten kom i Saltekarret; for en Maaned siden mistede vi en Kalv, og den gik samme Vej; i Nat er den gamle Bedstemoder paa Gaarden død, og da jeg kom ind i Morges og spiste Davre, sagde Konen, at jeg skulde gaa hen i Brugsforeningen og hente en halv Skæppe Salt — saa vidste jeg Besked, og saa rendte jeg. Se, saa galt er det naturligvis ikke — jeg tilføjer, at jeg ikke med Historien tilsigter nogen Insinuation —, men det er en af disse Overdrivelser, som fremkommer, naar der forefalder noget i den Retning.

Der kan nævnes mange Eksempler paa, at man ude paa Landet lige saa vel som andre Steder er mindre samvittighedsfuld i denne Retning. Som Grundlag for denne Paastand er jeg i Stand til at anføre et af dette Tings ældre og mere bekendte Medlemmer, som en Gang holdt et Foredrag, hvori han sagde, at naar en Mand kom og vilde sælge en Ko i Jesu Navn, skulde man være mistænksom, for saa var Koen rimeligvis trepattet. Saaledes kunde det ogsaa godt tænkes, at en og anden kunde finde paa at servere en selvdød Kalv eller Gris for sine Folk i Jesu Navn. Og det er netop den Slags Undtagelser, man skal se at ramme gennem Lovgivningen.

Maa jeg endelig sige et Par Ord angaaende Autorisationen af Anstalterne. Saa vidt jeg erindrer, har jeg ikke talt om Monopol i Forbindelse med den højtærede Landbrugsminister — i hvert Fald har jeg ikke ment det —, men jeg har talt om, at det var nødvendigt at have autoriserede Anstalter: man maatte vogte sig for at gaa